

1. Dopis do Korintu 15:1-10

1 Žalm. Píseň při posvěcení Hospodinova domu. Davidův.

2 Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřáls mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali.

3 Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě.

4 Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu.

5 Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost,

6 neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá.

Žalm 30:1-6

Velikonoční fraška

Nemohu se zbavit dojmu, že velikonoční příběh, zvláště ve svém finále, vypadá jako fraška. Jako by se nebe vysmálo všemu, co celá zem a její obyvatelé považují za skutečné, závažné a důležité. Proč? Co je tu k smíchu, není to laciná legrace? Ne, zápis evangelia zní jako fraška proto, aby všichni lidé žijící po Kristově vzkříšení doslova věděli a také cítili, že všechno až po lidskou smrt není to poslední, čeho bychom se měli bát a před čím se třást. Pro tu naději, kterou smíme ze vzkříšení čerpat, smíme žít naprosto jiný život, který stojí na jiných hodnotách, než svět kolem nás.

Abych to vysvětlil, tak vám přečtu ten příběh vzkříšení v podání Matoušově, jehož evangelium jsme celou postní dobu před Velikonocemi četli, a podržím se jej několika poznámkami:

„Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu. A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví.

Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“ Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům.

A hle, Ježíš je potkal a řekl: „Budte pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“ Když se ženy vzdálily, někteří ze stráže přišli do města a oznámili velekněžím, co se všechno stalo. Ti se sešli se staršími, poradili se a dali vojákům značné peníze s pokynem: „Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali. A doslechne-li se to vladař, my to urovnáme a postaráme se, abyste neměli těžkosti.“ Vojáci vzali peníze a udělali to tak, jak se jim řeklo. A ten výklad je rozšířen mezi židy až podnes.“ (Matoušovo evangelium 28:1-15)

1. Tak především, první přišly ženy. Snesly pohled na smrt (27:55n). Chtěly vidět hrob. Kde jsou chlapi? Kde je ten houf, jehož náčelník Petr tvrdil, že svého Pána neopustí? Ženy nás předcházejí do nebeského království - pečují, dovedou pohostit, najdou místo pro hosta ve svém domě. Procítí bolest, přinášejí na svět děti. Muži se snaží vypadat smrtelně vážně a vyslovují velká slova. Ženy vstupují do dění přímo.
2. Až když byly ženy u hrobu, když v hledišti byli diváci, nastalo velké divadlo. Nastalo velké zemětřesení. Proč? Války, hladomor, nerovnost - a také zemětřesení. To vše patří ke znamením, že je blízko konec všech nám známých věcí (Matoušovo evangelium 24:7). Že přichází království Boží v plné moci. Kdyby každé zemětřesení znamenalo, že si Pán a král tohoto světa podupává u dveří a čistí nohy na rohožce, pak by tu byl už tolikrát. Země se třásla za poslední dva tisíce let tolikrát! A v Malé Asii, dnešním Turecku, kde se křesťanství tak moc šířilo, se země třásla velice často. Každé zemětřesení znamenalo a znamená, že je náš svět konečný. Války a hladomor nám připomínají, že nebe na zemi nebude. A tady u Kristova hrobu se třesoucí zem ozvala proto, aby diváci viděli, že to všechno už začíná, Mesiáš kraluje a přichází. Je blízko konec všech věcí, už to nastalo!¹ A tak si pamatujme, že příchod Krále a Pána na závěr těchto dějin nenajdeme v našem kalendáři. Leckdo přijde s objevnými zprávami, že už to bude! To je ta fraška. Příchod Pánův v závěru existence nám známého světa, je mimo kalendáře tohoto světa, ale stále - od té první chvíle - je blíž a blíž.

¹ Ona se země zatřásla podle Matouše už při Kristově ukřižování. A „hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; vyšli z hrobů a po jeho vzkříšení vstoupili do svatého města a mnohým se zjeví.“ (27:52n) Až po Kristově vzkříšení vešli do města... Zvláštní, že? Zombie? Kdepak, svědkové víry, svatí. Vlastně nevíme, jak to s nimi pokračovalo... To je ta fraška.

3. Podle toho, co čteme, je jasné, že anděl oděný v zářícím rouchu Ježíše tím zemětřesením nevy pustil z hrobu. To ne! Hrob už byl prázdný. Tak přišly i ty ženy s „křížkem po funuse“, jak říkávame. To je ta fraška! A hlavně ti vojáci vypadali jako šašci, protože hlídali prázdný hrob. Tak často se snažíme držet Pána Boha v šachu: „Tohle musíš udělat, jinak nejsi!“ I kdybychom ho drželi pod krkem, měli jej zapečetěného v hrobce, nemáme jej ve své moci. Žádná církev si toho Pána nemůže přivlastnit. Nemáme na něj! Ani smrt jej neudržela!
4. Vojáci se vyděsili, na smrt vyděsili... To je tam opravdu napsáno. Byli jako mrtví. A ta fraška? No, kdo je tady mrtvý? Rabi Ježíš? A nebo ti vojáci, ze kterých měla jít vždycky hrůza? Po pravdě: Oni se ti ozbrojenci chvěli už při Ježíšově smrti (27:54!). Velitelé možná poslali ke hrobu druhý odřad a vybrali ještě větší hrdlořezy, aby neudělali ostudu. A ti jsou teď hrůzou jako mrtví! To proto, abychom věděli, že ti, kdo pouštějí hrůzu, sklídí jen hrůzu. Ať jsou to zmatení vychovatelé, někdy i rodiče, faráři a učitelé, politici a vojáci. Všichni se budou třást hrůzou. Hrůza a strach nemohou vyplodit nic dobrého!
5. Anděl se ale s vojáky nebaví. Kvůli nim nepřišel. Mluví se ženami. A když jím říká: „**Vy se nebojte...**“ je tím míněno. Dámy, děvčata! Vy nejste vojáci, abyste se děsily a bály! Doslovně: „**Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel.**“ (28:5n) Blízcí zemřelých běžně po tři dny vstupovali do hrobu, přinášeli vonné věci a snad i všechno, co mrtvý podle jejich zvyků po smrti potřeboval - klenoty, šaty, hůl. Mrtvého se však nedotýkali. Až třetí den se hrob uzavíral nastalo. A tady ženám anděl nabízí, aby si místo Ježíšova pohřbu pečlivě prohlédly a dodává vysvětlení: „**Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel.**“ (28:6) To se nám lehkou říká, abychom se nebáli. Nicméně, nemusíme se děsit a bát až k smrti. Není důvod. My také jako ženy Ježíše hledáme! A smíme ohledávat jeho život každý den! Fraškou je, že někteří si mysleli, že jej mají. A on tu není. Vstali!
6. A ještě jedna část té frašky: Když jdeme na nákup, říkáme si (alespoň my chlapi): Mouku, máslo, meruňkový jogurt, syrečky a jablečný cider a... A nakonec prosíme manžeku: „Prosím, nemohla bys mi to napsat?!“ Tentokrát ženám ten anděl dal úkol, pozvánku pro učedníky na setkání kdesi v Galileji. Ženy se cestou od hrobu sice nebály, ale rozechvění udělá své. Píše se o strachu a veliké radosti. Pak se leccos splette. Z meruňkového jogurtu je aviváž a podobně. A tak se s těmi ženami ještě jednou potká sám Pán. Pozdraví a v řečtině to zní „Radujte se!“ ale on nemluvil řecky, spíše aramejsky, takže „Šlamlek!“, a povídá: „Nebojte se!“ Strach není pro vás, pro vás je ta radost!² A prosím: nezapomeňte na tu pozvánku pro ty moje chlapy: „Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“ Mým bratřím to je doslovně: mým milovaným! To je královské pozvání na recepci. A nám také patří ta radost ze vzkříšení - nehrajeme si na ty, kterých by se měli všichni bát - a máme cíl, jsme zváni na královskou recepci, o které nám po každé vypráví prostřený stůl. Jíme a pijeme - dokud si pro nás nepřijde.
7. A nakonec přece ještě jedna hra té frašky: Úplatkářství. Vojáci dostali extra žold, aby lhali. Fake news! Dezinformační aféra byla živá ještě v době napsání Matoušova evangelia. Byla těžko uvěřitelná, protože i z vojáků dělala hlupáky. K čemu pak byla jejich skvělá výzbroj, když jim chudí kluci vyzbrojení leda tak nožem, ukradli mrtvolu pod rukama? A ti hrdlořezové se jen dívali? Komické.

Královské evangelium Matoušovo končí tímhle vtipným vyprávěním. Moudře, šaškovsky, jako by to vyprávěl bratr Paleček... Pro nás, pro dvořany, je to známka naděje. Nám patří radost z pravdy, protože nežijeme z úplatků a směřujeme na recepci, kam jsme opakovaně zváni! Oprávněně je tato neděle slavným dnem!

„Hospodin je tvůj ochránce,
 Hospodin po tvé pravici!
 Dá ti stín, neublíží ti slunce během dne
 a ani měsíc za noci.
 Hospodin tě ochrání před vším zlým.
 Ano, tvou duši ochrání!
 Hospodin ochrání tvé vycházení i návraty
 jak nyní, tak navěky.“

(Podle Žalmu 121)

² Mj.: „Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu.“ (28:9) Na mrtvého by nesáhly! Živému padaly k nohám!